

Sygn. akt VI Ga 197/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki (spr.)

Sędziowie: SO Beata Hass-Kloc

SO Anna Harmata

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółki z o.o. w Ś.

przeciwko : T. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego co do pkt I i IV wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt V GC 1477/13

uchyla wyrok w zaskarżonej części (pkt I i IV) i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie V Wydziałowi Gospodarczemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI Ga 197/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 sierpnia 2014 r.

Powód (...) Spółka z o.o. w (...) domagał się zasądzenia od pozwanego T. w W. kwoty 4.243,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 czerwca 2013 r. i kosztów postępowania.

Uzasadniając pozew powód podał, iż prowadzi działalność gospodarczą polegającą m.in. na wynajmie pojazdów samochodowych oraz, że

z poszkodowanym w zdarzeniu drogowym D. Ś. (1) zawarł umowę najmu pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody z OC sprawcy

(ubezpieczonego u pozwanego) - w okresie od 29 kwietnia 2013 r. do 22 maja 2013 r. Na podstawie umowy cesji poszkodowany scedował na powoda przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Powód z tego tytułu wystawił fakturę, a następnie w dniu 27 czerwca 2013 r, skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, które jednak okazało się bezskuteczne.

Sąd Rejonowy w Rzeszowie uwzględniając żądanie pozwu w dniu

10 września 2013 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Od tego nakazu pozwany wniósł sprzeciw domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania. Pozwany podniósł, że po ponownej analizie okoliczności, w dniu 7 października 2013 r. wypłacił powodowi kwotę 2.214 zł uznając zasadność najmu pojazdu zastępczego za okres 12 dni i przyjmując stawkę wynajmu za jeden dzień kwocie 184,50 zł brutto. W pozostałym zakresie pozwany uznał, że czas najmu nie ma związku przyczynowego z procesem likwidacji szkody, lecz wynika

z nienależytego wykonania przez serwis naprawczy. W toku sporu powód cofnął pozew co do kwoty 2.214 zł i wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 2.029,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 12 czerwca 2013 r. Jednocześnie podtrzymał swoje dotychczasowe twierdzenia co do zasadności najmu samochodu w okresie przez siebie wskazanym.

Sąd Rejonowy w toku postępowania ustalił, że w dniu 3 kwietnia 2013 r. miało miejsce zdarzenie drogowe, na skutek którego uszkodzony został samochód należący do D. Ś. (1), oraz że poszkodowany na czas likwidacji szkody z OC sprawcy wynajął u powoda samochód zastępczy. Okres wynajmu pojazdu zastępczego miał miejsce w okresie trwania naprawy

w dniach 29 kwietnia 2013 r. do 22 maja 2013 r. Z tego tytułu w dniu 28 maja 2013 r. powód wystawił fakturę na kwotę brutto 4.243,50 zł. W dalszej części uzasadnienia Sąd Rejonowy powołał treść art. 820 kc i art. 509 kc oraz pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2011 r., sygn. akt I CKN 379/00 - przyjmując, że poszkodowany na podstawie umowy cesji skutecznie scedował na powoda przysługującą mu względem pozwanego wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W rozważaniach prawnych, Sąd stwierdził, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza zasadność żądania powoda w całości

i wskazuje, że czas faktycznego korzystania z pojazdu zastępczego był okresem niezbędnym. Sąd stwierdził, że w tym zakresie wzięł pod uwagę zeznania świadków R. N. oraz D. Ś. (1), którzy w sposób szczegółowy przedstawili czynności związane z likwidacją szkody, proces

i czasokres potrzebny do naprawy pojazdu. Wszystkie te czynności, które zostały podjęte przez zakład naprawczy były uzasadnione, a wykazany czas oczekiwania na części nie był czasem nadmiernie wydłużonym. Reasumując Sąd stwierdził, że poszkodowanemu przysługuje roszczenie o koszty najmu pojazdu za okres faktycznej niemożności korzystania z niego, czyli za konkretny czas naprawy, a nie teoretyczny.

Apelację od tego wyroku, co do punktu I i IV, wniósł pozwany zarzucając Sądowi Rejonowemu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 kc polegające na uznaniu, że w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą pozostaje okres najmu pojazdu od dnia 29 kwietnia 2013 r. do dnia 22 maja 2013 r.,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

- art. 233 § 1 kpc poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na ocenie stanu faktycznego w oparciu o niektóre tylko dowody (zeznania świadków) oraz oparcie rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym wobec nieuwzględnienia opinii biegłego,

- art. 227 kpc, w związku z art. 278 § 1 kpc poprzez pominięcie dowodu z opinii biegłego podczas, gdy ten dowód miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w postaci ustalenia ile powinna trwać prawidłowo prowadzona naprawa uszkodzonego pojazdu,

- art. 130⁴ § 5 kpc poprzez jego zastosowanie i pominięcie dowodu z opinii biegłego podczas gdy została przez pozwanego uiszczona zaliczka na poczet opinii zgodnie z wezwaniem Sądu.

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia pozwany domagał się oddalenia powództwa w zaskarżonej części i zasądzenia kosztów postępowania, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do

ponownego rozpoznania. Ponadto, na podstawie art. 380 kpc pozwany zaskarżył postanowienie dowodowe Sądu Rejonowego o pominięciu dowodu z opinii biegłego.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację w granicach zaskarżenia uznał, iż zasługuje ona na uwzględnienie z następujących przyczyn:

Pozwany wnosząc sprzeciw od nakazu zapłaty wypełnił dyspozycję art. 503 § 1 kpc i zgłosił m.in. - w związku z podnoszonymi zarzutami – wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu motoryzacji na okoliczność „ustalenia czasu niezbędnego do dokonania naprawy uszkodzeń w pojeździe marki(...)w realiach sprawy, w tym czasu oczekiwania na dostarczenie części zamiennych, z jednoczesnym zobowiązaniem biegłego do wskazania na jakiej podstawie dokonał ustaleń w zakresie czasu oczekiwania na części” (k. 44). W związku z tym wnioskiem Przewodniczący zarządzeniem z dnia 6 listopada 2013 r. wezwał pełnomocnika pozwanego o uiszczenie zaliczki na poczet kosztów opinii w kwocie 700 zł „w terminie do dnia rozprawy, tj. 16 stycznia 2014 r.” (k. 61 i 65). Powyższe wezwanie, jak wynika ze zwrotnego potwierdzenia odbioru zostało doręczone pełnomocnikowi pozwanego w dniu 12 listopada 2013 r. (k. 73).

Na rozprawie w dniu 16 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy przesłuchał świadków D. Ś. (2) i R. N., a w protokole rozprawy znajduje się zapisek, że z uwagi na brak możliwości weryfikacji czy zaliczka na biegłego została uiszczona Sąd odroczył rozprawę z terminem na piśmie celem podjęcia decyzji co do opinii biegłego. Kolejny termin rozprawy wyznaczony został na dzień 3 kwietnia 2014 r. i w protokole rozprawy zamieszczono zapis odnośnie pominięcia dowodu z opinii biegłego z uwagi na nieuiszczoną zaliczkę (k. 95). Na karcie 86 zalega zapisek urzędowy, z którego wynika, iż w dniu 21 stycznia 2014 r, ustalono, iż wpłaty zaliczki w w/w kwocie nie dokonano.

Tymczasem do apelacji pozwany załączył dowód w postaci potwierdzenia wykonanej operacji w wersji elektronicznej, z którego wynika, że kwota 700 zł w dniu 23 grudnia 2013 . została zaksięgowana jako zaliczka na opinię biegłego w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym o sygn. akt V GC 1497/13 (k. 116). Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy w toku postępowania międzyinstancyjnego ustalił, że kwota wpłacona przez pozwanego na poczet opinii biegłego w dalszym ciągu pozostaje na koncie Sądu Rejonowego (notatka służbowa z dnia 13 sierpnia 2014 r. – k. 129).

Stosownie do dyspozycji art. 130⁴ § 1 i 2 kpc Sąd I instancji wzywając pełnomocnika pozwanego o uiszczenie zaliczki na poczet biegłego powinien zastosować termin wynikający z tego właśnie przepisu, jak również właściwy rygor. Określając termin jako „ ... do dnia rozprawy, tj. 16 stycznia 2014 r.” zadziałał nieracjonalnie, pozbawiając się w ten sposób możliwości sprawdzenia czy rzeczywiście do dnia 16 stycznia 2014 r. pozwany zaliczkę wpłacił. Również ustalenia, które wynikają z zapisku urzędowego zalegającego na karcie 86 pozostają w sprzeczności z rzeczywistym stanem rzeczy, skoro jak wynika z dowodu przedstawionego przez pozwanego, ale i ustaleń Sądu Okręgowego zaliczka została uiszczona jeszcze w dniu 23 grudnia 2013 r. Na skutek tej niestaranności Sąd I instancji w sposób nieuprawniony pominął dowód z opinii biegłego na okoliczności wskazane w sprzeciwie od nakazu zapłaty przez pozwanego.

Tymczasem, w związku ze stanowiskiem prezentowanym przez pozwanego był to dowód istotny, o fundamentalnym znaczeniu dla sprawy. Biegły, jako osoba posiadająca fachową wiedzę w dziedzinie motoryzacji (likwidacji szkód) w sposób obiektywny i bezstronny dokonałby ustaleń mających istotny wpływ na ocenę zasadności podnoszonych przez strony sporu zarzutów. W okolicznościach niniejszej sprawy dowód przeprowadzony przez Sąd w postaci zeznań świadków jest niewystarczający, albowiem świadek D. Ś. (1) wskazał jedynie jakie były uszkodzenia w samochodzie oraz do czego służył mu samochód (k. 84/2), natomiast świadek R. N. powtórzył praktycznie jedynie informacje zawarte w tzw. arkuszu naprawy (k. 85). W/w zeznania nie są w ocenie Sądu Okręgowego obiektywnym dowodem na okoliczność ustalenia czasu niezbędnego do dokonania naprawy uszkodzeń w samochodzie marki (...)oraz jaki był uzasadniony czas

oczekiwania na dostarczenie części zamiennych. Załączone do akt sprawy dowody z dokumentów nie pozwalały zaś na jednoznaczne wyjaśnienie tej kwestii.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 386 § 4 kpc uchylił wyrok w zaskarżonej części i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego (art. 108 § 2 kpc.).

Sąd Rejonowy rozpoznając ponownie sprawę zobowiązany będzie do uzupełnienia postępowania dowodowego poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w celu ustalenia i wyjaśnienia kwestii podnoszonych przez pozwanego, a następnie umożliwienia stronom postępowania odniesienia się do treści opinii. Dopiero po tak uzupełnionym postępowaniu dowodowym możliwa będzie wszechstronna ocena zarzutów pozwanego, jak również ocena zasadności roszczeń powoda i wydanie wyroku.